

Handpapire Nr. 1

**Årsrevy for
Malermesterlauget i Bergen by**

Nytt Dem av vår husleieservice.

Vedtatte innskudd.

Vi kan i store deler av byen påta oss å hente i Deres hjem eller på Deres kontor månedlige innskudd — uten omkostninger for Dem.

Deres utbetalinger.

Sett husleien inn på konto hos oss, eller la oss få en oppgave over Deres leieboere, hvorefter vi mot et lite gebyr mottar husleien og om ønskes ordner med Deres regelmessige utbetalinger, som skatter, lys og telefonregninger m. v.

Konferer med oss om den ordning som er fordelaktigst for Dem

A/S BERGENS SKILLINGSBANK

Opprettet 1857

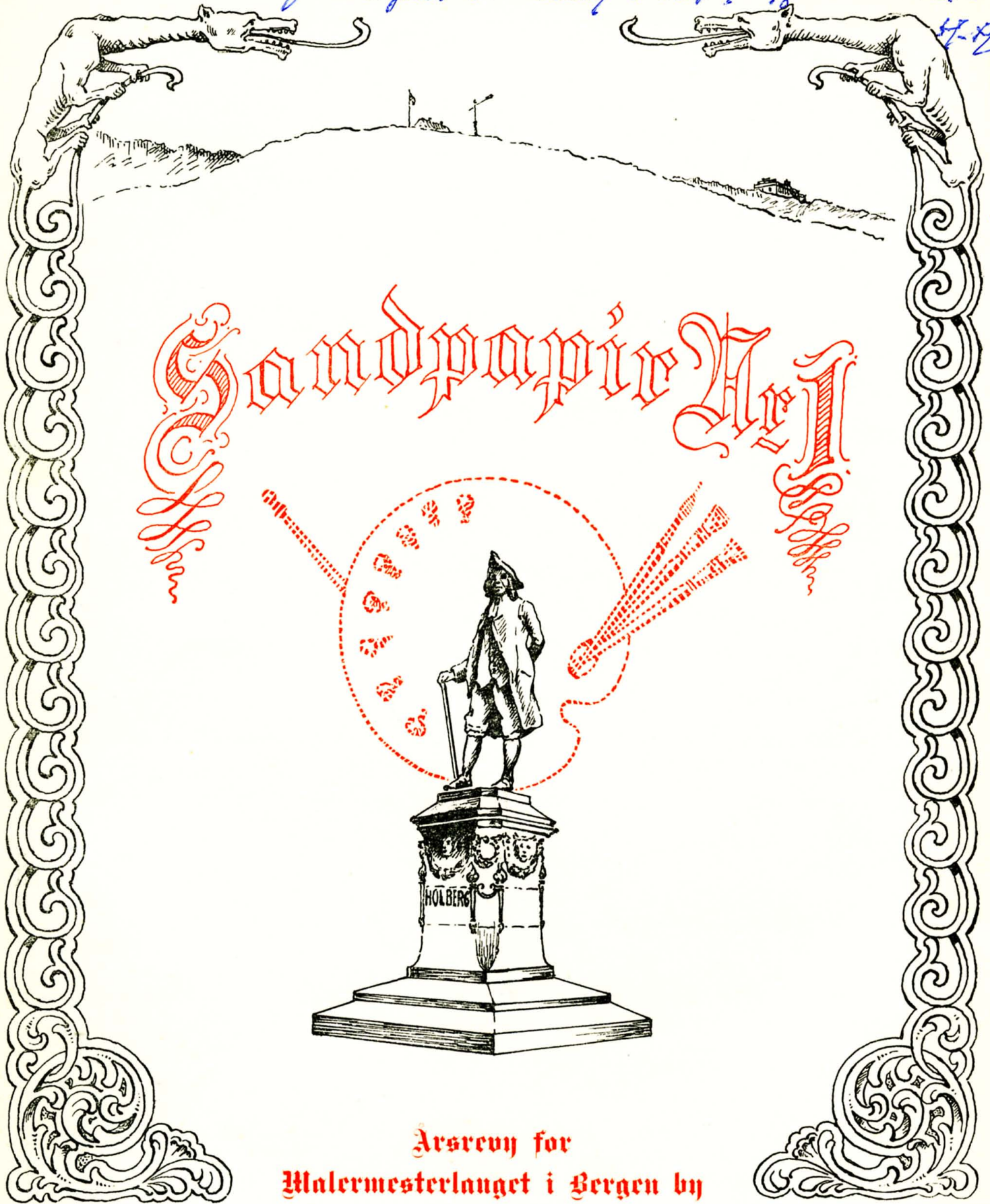
DEN NORSKE SANDPAPIRFABRIK — VALLØ —

**Fabrikerer Sandpapir i fortrinlig kvalitet.
Støtt norsk Industri — Bruk vårt Sandpapir.**

Telegramadresse
SANDPAPIR, TØNSBERG

Telefon:
803 TØNSBERG

Den nye adelskone fik ikke et Bændepapir i 1750 og 1751.
Til foreningens 60-årsdag tok jeg igjen arbeidet.

Årsrevy for
Malermesterlauget i Bergen by

Bergens Haandværks- og Industriforening

Malt med 2 strøk direkte på
tørr murpuss med Faktistett

Monopol

MALING- OG LAKKINDUSTRI A.S

VELKOMMEN

Ved 60-årsjubileet.

Mel.: Jeg tok min nystemte.

*Vi ønsker vel møtt hver en mester i salen,
alle som ville oss hedre i dag.*

*Det at I møtte er kjæreste talen
noen kan holde i denne vår sak.*

*Et er vårt ønske, at stifternes ånd
må fylle vårt hjerte og lede vår hånd.*

*Noen vel måtte gå foran i dette,
noen som sa at de burde stå vakt
om de verdier de trodde var rette,
de som vår håndverkarsaga har skapt.
Og som et under, de ble ei alene
i dette, vår livssak å elske og tjene.*

*Troskap er ordet som kåret den mester
seklerne bygget til levende arv.*

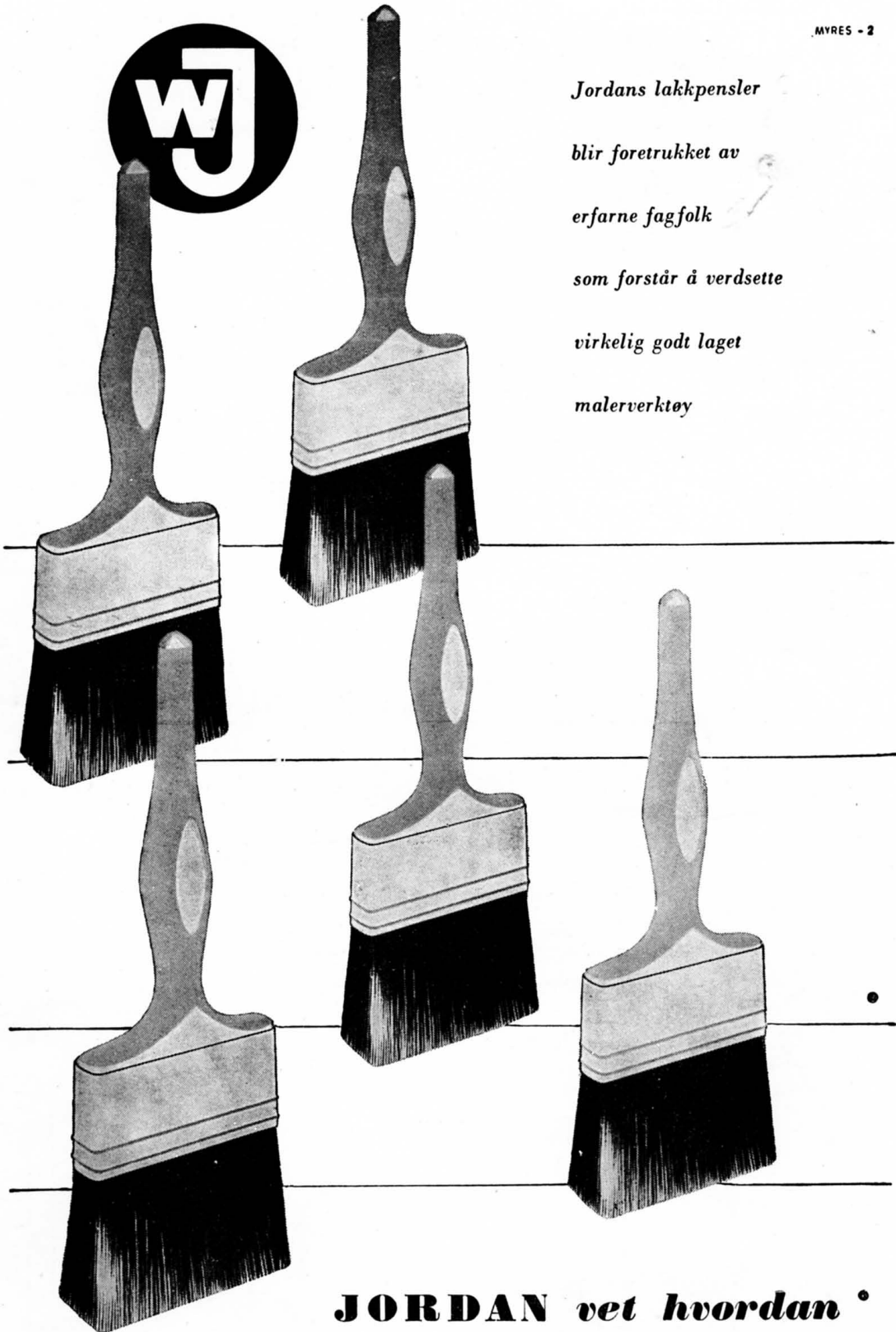
*Fortid og nåtid her sammen sig fester
skapende fremtidens blivende tarv.*

*Fortidens virke mot fremtiden lyser
igjennom det håndverk vårt sinnelag hyser.*

Aa.

HAL

MYRES - 2

Jordans lakkpensler

blir foretrukket av

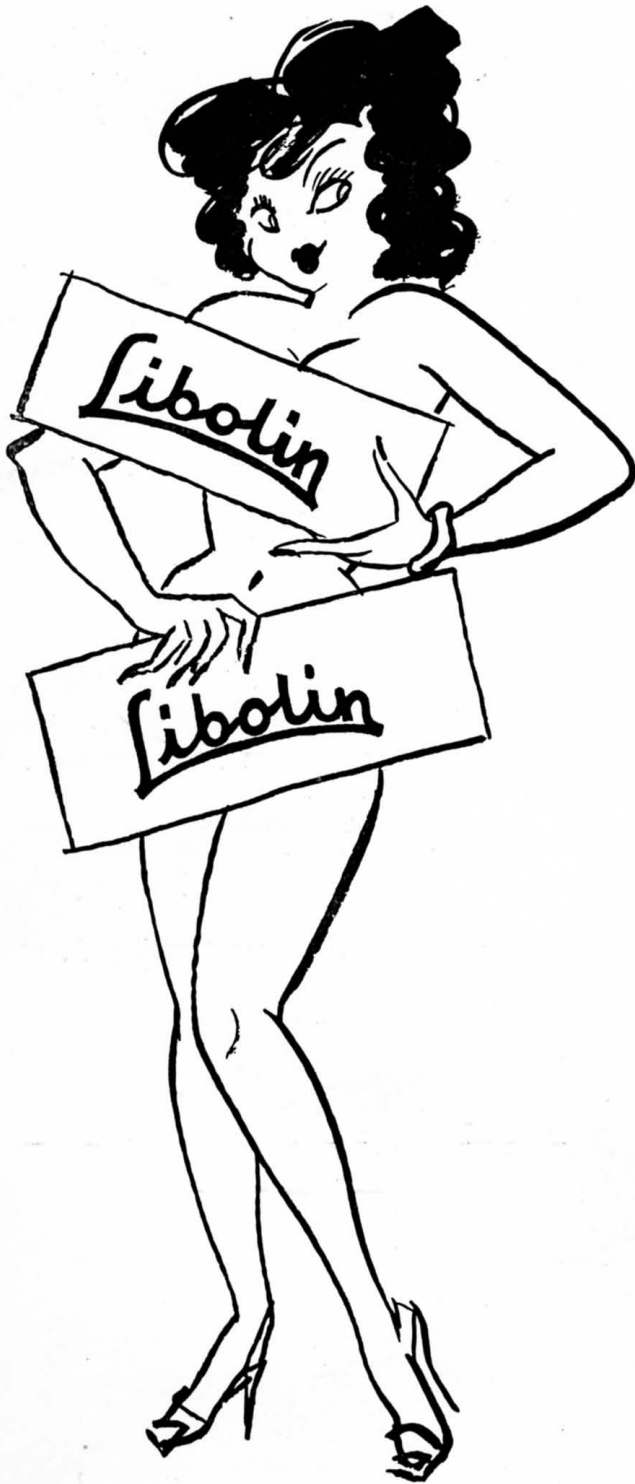
erfarne fagfolk

som forstår å verdsette

virkelig godt laget

malerverktøy

JORDAN *vet hvordan* °

Bare det aller nødvendigste

Myndighetene har i all sin visdom ordnet det slik at det bare anvises *Libolin* i tilstrekkelige mengder til å dekke det aller nødvendigste.

Vi håper at alle kan gjennomføre et anstendig vedlikehold.

Med hilsen

Lilleborg

Vi kommer fortere
med bedre varer!

Innehaver Andreas Wohl

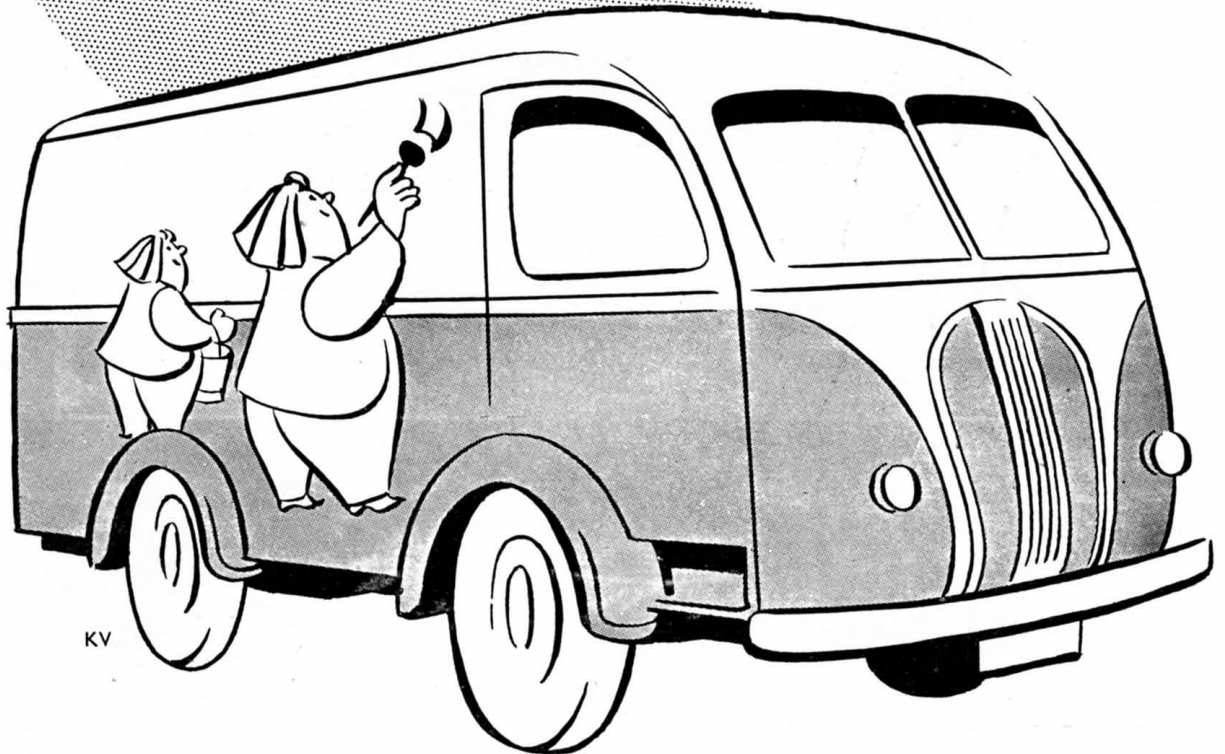
**Andersen &
Engbretsen**

Pilestredet 10. Tlf. 33 41 26 - 33 51 20

Sannerhjørnet
FARGEHANDEL

Thv. Meyersgt. 18. Tlf. 37 51 90

Egen tapetavdeling 2. etasje

KV

»Sandpapir Nr. 1«

fremlegges herved i 32. årgang, og i den anledning vil vi gjerne røpe en hemmelighet.

For 3 år siden trakk den tidligere redaktør seg tilbake for å la yngre krefter slippe til.

Disse krefter sto allerede i knopp, men av en eller annen grunn åpnet ikke knappene seg, og der sto man.

I dag bygger vi bro over disse tause år, ti landsmøte og jubelår stiller krav som ikke kan avvises, og «Sandpapir» vil gjerne gi sitt bidrag til humørfylt samvær, med avkopling fra hverdagens jagende rytme. Men ikke bare dette. Vi kaster også et blikk på tiden som gikk, og søker å kaste noen lysstråler inn i fremtiden, hvor vår synsevne dog synes å bli stadig mer omtåket. Vi beklager oss over regjerings styre, stell og ideer, som degraderer arbeidslivets menn og er en hån mot menneskelig frihet.

Å beklage seg er tillatt, men kom ikke med ideer om frigjørelse, ti da kan vi risikere at frihetstanken vinner frem. — Vi vil derfor gå over til mer livsnære forhold og retter en hjertelig takk til de mange annonsører som trofast har fulgt oss i onde som gode dager. Og de annonsører, som i år gjør sitt første inntog i våre spalter, ønsker vi hjertelig velkommen, forvissnet om at de kommer i godt selskap.

Og den beste honnør vi kan gi dem er å kjøpe norske varer hos norske leverandører.

Generalforsamlingen.

Den 59. ordinære generalforsamling holdtes i Bergens Haandværks- og Industriforenings lokaler fredag den 7. desember 1951 presis kl. 18 i henhold til høytidelig sirkulære fra styret. — Det samme styre møtte øyensynlig godt rustet til aftenens dyst, derom vitnet de mange og store protokoller de hadde med seg, og ikke å forglemme den fryktinngydende klubbe, hvilken gjenstand formannen, Ole, med et megetsigende blikk til den formodede forsamling, plaserte på bordets høyeste topp, de før omtalte protokoller i oppstallet tilstand. Men den formodede forsamling var slett ikke møtt frem enda. Ja, dette så betenkelig ut. Hva skulle dette bety? Hadde medlemmene kanskje tatt over julebaksten, og nå, i dette øyeblikk befant seg hjemme på de respektive kjøkkener iført sine hviteste malerklær, vasket i Blenda, ivrig opptatt med å knø deig som det skulle være kitt til et billig nybygg, mens fruene til en forandring var gått til møte i en eller annen kvinneforening. Ja, hva kan ikke en malermester i dag finne på for å kapre til seg arbeider han helst burde overlata til andre.

Men se der! en, nei to, ja så sannelig, de første

mennesker. Det virket nesten som det alt var blitt folksomt, ikke plass til å bevege sig bare for mennesker. Slik virket det i motsetning til den tomme sal bare for litt siden. Man skulle altså fremdeles ikke kjemme alle over med en kam. Der var altså en del som hadde lurt seg unna julebaksten. Men hvormange? Nok til å åpne generalforsamlingen med? Det ble nok tilsist, men da var det akademiske kvarter forlenget til en time. De må ha det godt svennene, især om morgenen, om dette er blitt til vane hos mestrene.

Omsider kunne formannen, Ole, la klubben falle som tegn på at nå var rundetiden slutt, og generalforsamlingen begynt. Og når Ole først er kommet i gang, så er det ingen enkel sak å få stoppet ham. Den omfangsrrike dagsorden gikk unna som om det gikk på rullende bånd. — Fritz leste beretningen som en statssekretær ville gjøre det, og avsluttet lesningen med et dikt, hvis mening visstnok skulle være «at ute var det kaldt, men inne var det godt». — Diktet skulle formodentlig være en hentydning til at Claus kasserer for tiden var beskjefliget med hotellinspeksjon ett eller annet kaldt sted, og således personlig var forhindret fra selv å fremlegge regnskapene for generalforsamlingen. Men Ole, som var like god forhenværende kasserer som nåværende formann var absolutt tilstede også som kasserer, og han tumlet med regnskapene, tallene og posteringene så selv en Brofoss med sitt nasjonalbudsjett ikke kunne ha gjort det bedre.

Øivind gråt ikke det allerminste da han leste opp fortellingen om bygningsgruppens arbeide det siste år. Og det hadde han øyensynlig ingen grunn til heller. Det var en god beretning om meget og godt arbeide.

Det fremgikk at Det stigende Fond fortsatte å stige faretruende godt hjulpet av Dameforeningen. — Kalkulasjonsnevnd og Prøvenevnd mente at nivået hos de prøveavleggende, de som skal føre arven videre, stort sett lå på høyde med rentenivået forøvrig i landet.

En mester søkte om å bli opptatt som medlem, og fikk dette sitt ønske oppfylt, forhåpentlig til felles fremtidig glede.

Etter at endel saker forøvrig var blitt viet nødvendig oppmerksomhet, kom valgene, som denne gang for styrets vedkommende innskrenket seg til at Ole lovet å fungere et år til som formann, minst, og at Lars ikke lot til å ville forlate et så godt selskap foreløpig.

Komiteer og utvalg valgtes i overensstemmelse med valgkomiteens innstilling. At denne innstilling måtte være fullkommen — noe i likhet med Nord-Norge planen — det vitnet suksessen om.

Med dette var forhandlingene bragt tilende, og de bolde riddere — de som ble igjen — kunne hengi

BIRI-TAPET

NORSKE STRÅTAPETER

ET KVALITETSPRODUKT

FRU KLARE SCHEE

BIRI

Telefon Biri 80

KUNSTNERFORBUNDET

KJELL STUBS GT. 3 - OSLO

Telefon 414069

MALERMESTER C. ZACHARIASSEN

KONG OSCARS GT. 48 - BERGEN

Telf. 11796 - 97652

seg til de kulinariske gleder alt etter som man var innstillet.

Ole takket for den tiden som var gått, og uttalte håpet om fortsatt fremgang for foreningen og utbrakte en skål for den. Siden ble der utbrakt flere skåler av ennå flere talere. Tale er sølv, taushet er gull. Da begge de edle metaller i dag er mangelvare, mens der er overbeskjeftigelse når det gjelder talere, er det vel ikke til å unngå at inflasjonen også på dette område gjør seg gjeldende, her som overalt ellers. — Men litt over midnatt var den hyggelige fest slutt og nedskriveren

ute.

Velkommen!

I takknemlighet for at vårt Landsforbunds 25. landsmøte ble henlagt hertil, ønsker jeg på foreningens vegne vårt Landsforbunds styre og landsmøtets representanter velkommen til Bergen.

For deg som ikke har vært her før, håper jeg at Bergen må bli et behagelig bekjentskap, og til deg som kjenner byen fra før vil jeg si: Velkommen tilbake.

Det er påstått at vi bergensere er mere bypatriotisk enn andre i dette land — en påstand, riktig eller uriktig — du kan iallfall undersøke om vi har grunn til å være det.

Dere kommer til et bysamfunn, som før Bergensbanen ble åpnet, var svært isolert fra det øvrige Norge. Sjøen var vår vei, og da faldt det oss lettere å komme til England, Tyskland og Holland enn f. eks. til Østlandet. Dette satte sitt preg på vår handel, håndverk, industri og vår kulturelle utvikling. Med Nordsjøen rullende mot vårt bryst fikk vi stadig friske impulser utenfra og ble påvirket mere direkte av det som skjedde i den store verden. Dette sammen med en dyp nasjonalfølelse skapte bergenseren. Med sitt lynne, vidd, temperament og språk, så ulik andre i landet, men dog så norsk som noen. Nevnes kan president Christie, Ole Bull, Edvard Grieg, og Chr. Michelsen, som alle var fra Bergen.

Med Bergensbanen fulgte der forandringer, påvirkningen fra det øvrige land ble større og større, bergenseren forandres stadig, og det at vi er «nokke for oss sjøl» blir mere og mere en tom frase. Vi tar natt-toget til Oslo, for liksom de andre i landet å oppnå kvote, lisenser og hva det nå heter alt det som må til i dag for å kunne eksistere.

Håndverket har alltid hatt en bred plass i Bergen, og når vår bygning har en dominerende plass i bybildet så er det ikke en tilfeldighet, men et resultat av den posisjon håndverket har i vår by. Bergens Haandværks- og Industriforening er en forening som teller og er med å peke ut nye veier og nye opp-

gaver for vårt bysamfunn til beste for byen og til gagn for oss håndverkere. Det kan være fristende å nevne at det var i denne forening stortingspresidenten i 1905, Carl Berner, ble utpekt til stortingskandidat.

Idet jeg ber om tilgivelse for litt for meget lokalhistorie, tør jeg uttale mitt håp om at dette landsmøte må bli et givende møte for representantene, og at de beslutninger som blir fattet, må bli til gagn for vår stand.

Vi samles til det 25. landsmøte i dyp takknemlighet for det store arbeid som landsforbundets styre har utført, og vi vil la styret føle den tillit vi alle har til det og den sympati vi har for dets medlemmer. En spesiell honnør fortjener vår formann, malermester Arne Grøstad og direktør Helge Bibow, som til daglig tar de tyngste løft og hvis inspirerende ledelse vi alle beundrer.

Med gunst ble håndverkeren hilst i de gamle laug — med gunst hilser jeg representantene til landsmøtet hjertelig velkommen til Bergen.

Ole Tollefsen.

Landsmøte.

Landsmøte, for et forgjettende ord, — hvilken anledning rommer det ikke til å treffe hyggelige kolleger fra det hele land, hvilke sjanser ligger der ikke i det til å heve malerfaget og vår stand opp til uanede høyder, og hvilke muligheter til å oppdage oratoriske begavelser.

Fra min hukommelse leter jeg frem spredte trekk fra landsmøtet i Trondheim.

Vår ankomst ble kunngjort gjennom høyttaler på jernbanestasjonen. — Vi ble gjennom dette apparat også anmodet om å begi oss til Tollstasjonen, hvor mottagelseskomiteen skulle være oppstilt. — Lite visste trønderne, at godvillig går vi fra sjøfartsbyen Bergen ikke til toll — vi trakk oss seirende tilbake.

Etter at vår direktør ved navneopprop hadde konstatert at ingen tilstedeværende var fraværende, ble landsmøtet åpnet.

Alt gikk pent for seg til man kom til kontingenten, her ble det et stort ordskifte mellom dem som ville betale mer kontingent og dem som intet ville betale. Det var også noe med en tikrone og bergenserne. Da saken ble tatt opp igjen dagen derpå, kunne vårt forbundsstyre med god grunn si: «Hvem teller vel de tapte slag på seirens dag.»

Jeg husker også Dolves henstilling om et høveligere språk i våre lover, — der berget Wangsvig landsmøtet fra en kulturdebatt. Så var det fredfullt og godt inntil «det ble som en storm å høre». Det var noe fra Drammen. Dagfinn Lund mente at forman-

Malervarer — Tapeter — Linoleum

Eches Farvehandel
Bergen

*- Lære malere
tar gjerne vejen...*

til:

nen burde bli sint, hvorpå formannen reiste seg og var sint.

Det ble maksvær igjen. — På pølsefesten om kvelden var det dem som hadde champagne, men rørte den ei.

Som et lysende minne står Trondheimsforeningens jubileumsmiddag. Men en ting skjønner jeg ikke — hvordan Hilmar Berg kom fra det med livet i behold, når han i sin tale for Trondheim nevnte at han hadde stor sympati for Nidarosnavnet. Jeg dukket under bordet i samme øyeblikk det ble sagt, nå begynner skytingen, tenkte jeg — men da jeg etter en stund tittet over bordkanten satt hele selskapet smørbli i fredelig stemning. — Toleranse og fordragelighet står øyensynlig høyt i Trondheim.

Mens vi andre etter disse festlige, men anstrennende dager trengte ro, avsluttet Wangsvig med Gråkallrennet.

Sandpapir Nr. 2.

De malermestre, som i det hele tatt bruker sandpapir i dag, vet at nr. 2 ligger høyere i pris enn nr. 1, og med etterkrigstidens utviklete, arbeidssparende og moderne teknikk er sandpapir nr. 2 blitt den mest dominerende faktor blant slipemidler i gjenreisningen. —

Disse tanker gjennombevet oss da vi i år skulle legge fundamentet til en ny utgave av «Sandpapir Nr. 1». Annonserer henviste til oppsetning av annonser i «Sandpapir Nr. 2», Oslo, men hvorledes vi skulle kunne skaffe oss et eksemplar av dette eksemplariske papir var lenge uklart for oss. De senere år har vist stor stigning i omsetningsverdien av dette sandpapiret, og vi har en sterk mistanke om at det i spekulasjonsøyemed var gjort store oppkjøp av «Nr. 2» blant østlandsmalerne, da det var utsikt til videre prisstigning. Her vest kom det ikke noe Oslo-sandpapir i markedet, og da vi var i tidsnød, måtte vi i hast sende en representant over fjellet med blankofullmakt og ordre om å sikre oss et «Sandpapir Nr. 2», uansett hvor høyt kursen sto på børsen. Dette lyktes virkelig også for ham, og vi slappet av etter spenningen.

«Sandpapir Nr. 2» viser seg å være vel verd omkostningene, med gode innslag i satire og humor, og foruten de mange andre gode kunnskaper redaktøren er i besittelse av, viser det seg at han ikke bare behersker latin men også sanskrit. En skulle forresten tro at sanskrit opprinnelig var det indiske ord for sandpapir.

Bildegalleriet av hengte malermestre er som alltid festlig og humørfyllt, likesom det ofte byr på data av historisk betydning.

Hvem skulle til eksempel tro at dekorasjonsmaler Wilhelm Krogh var forbilde til Ibsens «Gjengangere»,

og at han var født siste gang den 29. april 1892? — I tidligere liv var han ofte formann i Oslo-foreningen i årene mellom 1855 til 1891, men så er det jo også vanskelig å måle Wilhelm Krogh med vanlig hverdagsmål.

Takk for «Nr. 2».

Krevende kvinner.

I vår kjære by Bergen skjer det ofte noe som aldri forekommer i andre av kongeriket Norges byer. — Hvem kan f. eks. oppvise make til tariff-forhandling som vi har hatt dette siste året. Du tenker vel på Oslo, byenes far, men nei en slik forhandling som jeg her vil fortelle om, er det bare Bergen som kan føre. —

Vi har en velkjent bedrift som heter Malersvennenes Oppmålerkontor. Foruten oppmålere er der også ansatt noen kontordamer som har til oppgave å telle timer og lage overskudd. Disse damene fant en dag ut at de var underbetalt. Det var i og for seg ikke noe rart, de hadde laget til mange overskudd og hadde god greie på hvor drusteleg malersvennene kunne tjene. Nå ville de ha lik lønn for likt arbeid, ellers ble det streik. Dette var kontordamer som hadde lært kunsten å forlange. De var ikke født i dag noen av dem. Den ene har nemlig vært redaktør i Arbeidet og skrevet mange rørende artikler til fordel for de underbetalte arbeidere. Den andre har holdt valgtaler for Norges kommunistiske parti, og gikk med en stortingsmann i magen helt til 11. oktober 1949.

Herr Skarsvåg, som sjelden er valen i munnen, kom nå i en vanskelig stilling. Nå så han for første gang i sitt liv at det var grenser for hvor høyt lønnsbudsjettet kunne være. Skulle kontordamene få tillegg måtte han legge på oppmålerhonoraret, men gjorde han det ville svennene knurre, og da risikerte han å bli kastet ned fra taburetten. Hadde det bare vært her som i de forjettede folkedemokratiske statene. Da kunne de gjenstridige blitt erklært som statens fiender og fått anvist plass i en «oppdragelsesanstalt». Men dessverre her i Norge har man ennå ikke oppdaget hvilke fordeler det er å ha en slik oppdragelse.

Nå derimot måtte det forhandles med malersvennenes sekretær som arbeidsgiver og 2 kontordamer som arbeidstakere. Det var nær kommet til brudd under forhandlingene, men herr Skarsvåg greidde til slutt å snu seg igjennom.

For å unngå lignende gjentagelser i fremtiden, blir det nå overveiet å få Malersvennenes Oppmålingskontor tilsluttet Norsk Arbeidsgiverforening.

Ingel.

En skare av beundrere

Alle skjønnere svermer for Frøken **Japonol**. Ingen annen har så vakre farger, ingen bærer så tydelige løfter om å holde seg ung og virke **n y s t r ø k e t**. I kjøkkenet er Frøken **Japonol** uovertreffelig, for ikke å snakke om i badet. Vi anbefaler alle å forsøke. Frøken **Japonol** er 42 år, men holder seg fremdeles like ung.

VI SENDER DE BESTE
HILSENER OG HÅPER
PÅ **Stabile** TIDER

Vårens vidunder.

Våren er kommet til landet. Over åker og eng, over skog og mark har den meldt sin ankomst. Og snart gjør den sitt imponerende inntog overalt. I år som i tusener år før kommer den med sine omveltninger og sin fornyelse, — og hver gang gjentar den sin likefremme enfoldige tale til jordens problemherjede beboere.

Men vi har vel snart ikke tid mere — og kanskje ikke interesse heller — å høre etter hva den har å si oss. Hvem kan rekke over slikt i vår oppjagede, rastløse tid? Kanskje er du en av dem som aldri har betraktet vårens flora og fauna med undring og andakt? Da har du sikkert en gudsopplevelse tilgode. Da er en viktig side av tilværelsen gått dine sanser forbi. Hvis du greier å rive deg løs fra dine bekymringer og fortredeligheter — og du er av dem som har ører å høre med, og øyne å se med — da er det ikke umulig at du vil oppdage noe som du ikke har visst før. For våren *har* noe å si deg du lite troende menneske. Ja, den har råd mot alle verdens skavanker og skrøpeligheter. Du tror ikke på mirakelkurer og undere, sier du. Da skal du ta deg en tur ut i naturen i disse dage og se etter om der ikke skjer undere. Hvert eneste blad som folder seg ut — er jo en liten Lasarus, som er stått opp fra det døde — etter å ha ligget i jorden en hel lang vinter. Se litt på disse nyfødte skapningene. Finnes der noe yndigere og renere enn et blad av en marikåpe, en mjødurte, en ballblom eller en fiol som nyss har boret seg gjennom fjoråres gråbrune løvteppe — og nå folder seg ut i vårsola — struttende av sunnhet og vitalitet? Skal tro om menneskene har utforsket alle de hemmeligheter som disse små skapningene sitter inne med? Tror du de har noe å lære oss barn av stål og betongen? Ja, hva skulle det nå være, spør du. Å ja, det er vel ett og annet i den verden vi lever i som ikke er slik som vi gjerne ville ha det — ett og annet som ubønnhørlig synes å gå sin oppløsning i møte — til tross for alle våre ordninger og bestrebelsler. Naturen den er evig og alltid den samme — og dens lover har overlevet alle tider. Folkeslag og nasjoner har oppstått og blitt borte — samfunnsformer og sivilisasjoner gått tilgrunne — og religioner og livsoppfatninger er forlatt og gått over i historien. Men like siden de første mennesker så sola stå opp — og gå ned — har det vært deres viktigste oppgave å lære og forstå naturens lover.

Allerede da kunne man i naturens store uskrevne lov finne erklæringen om menneskerettighetene. — Allerede da var det «besluttet» at jorda skulle være menneskenes virkeplass — og alle skulle ha like adgang til den — på samme måte som til lufta og vannet. Og enhver skulle her finne sin plass og velge sitt erverv etter som det passet med hans evner, an-

legg og spesielle interesser. Og allerede da var det «ordnet» slik at når noen hadde mere av en vare enn de hadde bruk for — så skulle det stå fritt å bytte de bort i andre varer — hvor de ville — og med hvem de ville.

Men som man vet så holdt man seg ikke etter disse bestemmelsene. Man begynte å kjøpe og selge jorda som det skulle være en alminnelig vare. Og snart begynte den å bli mangelvare som måtte betales med svartebørspris — for det er jo ingen som produserer jord. Da var det verden fikk sine første displeased persons. Da var det pengemakten tok til å spille en dominerende rolle. Og pengekravene vokste i verden. og for å hjelpe mot den stadig økende pengemangel begynte man å legge hindringer i veien for varebytte — så man kunne oppnå høyere priser. På den måten fikk man flere penger — men man fikk mere trubbel og interessemotsetninger også — og tilslutt kunne man nesten ikke forlikes om noen ting. Så begynte man å skrive lover — flere og flere. Det endte med at man hadde så mange lover at ingen visste hva som sto i dem — ennskjønt antallet av lovkyndige stadig øket.

En gang fremstod der en som ville rettlede menneskene på en ny måte. Han brydde seg ikke så meget om lover og vedtekter — men han sa at det var Guds lov at man skulle gjøre mot andre som man ville at andre skulle gjøre mot en selv. Og denne lov skulle ikke bare gjelde hvert enkelt menneske — men også grupper av mennesker — mellom klasser og stender — og mellom nasjoner og folkeslag. Dette var noe nytt. Slik tale virket så opprørende og irriterende at man simpelthen slo vedkommende ihjel. — Og så fortsatte man som før etter den gamle oppskrift med ufred i allslags fasong. Det ble rasekrig og religionskrig — krig på hav og på land — og i lufta. Krig om varer når der var forlite av dem, og krig om marked når det var for mye varer. Og våpnene ble etterhvert skarpere og mere effektive — og alle jordens kraftkilder ble tatt i bruk til det samme formål — kullene, oljen — og tilslutt atomkraften. Og menneskene som skulle gjøre seg jorden underdanig — de ble selv underdanige — de ble trelles under disse jordens veldige krefter som de ikke greidde å styre med.

Når du ser på naturen i disse vårdager, da må det synes rart at verden ble skapt på seks dager. — Verden er jo ikke ferdigskapt på langt nær enda. Det var jo så å si bare råbygget som ble ferdig den sjette dag. Nå lever vi i den åttende skapelsesdag — og nå er det i stor utstrekning mennesket selv som har overtatt dette guddommelige skaperhåndverket. Over alt sees merker etter menneskets skaperhånd. Og alt som spirer og spretter i disse dager har bud til vår skapende fantasi. Verden er full av oppgaver — alt ligger der og venter på at du skal la din virketrang

The advertisement features a central illustration of five men in white overalls and caps, walking from left to right. They are carrying various paint products: the first two men carry circular tins of Kronos Titanhvit, the third man carries a rectangular tin of Tigomatt, the fourth man carries a large tin of Kronos Hvit, and the fifth man carries a smaller tin of Kronos Hvit. In the top right corner, there is a large circular logo for Kronos Titanhvit, which includes a figure holding a torch and the text 'KRONOS TITANHVITT' and 'REG. VAREMERK.' The background is a dark silhouette of a building.

**Fem
HVITE
som går**

**KRONOS
TITANHVITT**

TIGOMATT

**KRONOS
HVIT**

**KRONOS
HVIT**

**SKIPSMALING
STØRRE STØRRE**

HVIT

LINOLIEMALING

TITAN CO. A/S

JONS

- De kommer med hilsen til landsmøtet fra

Titan Co. A/S

få folde seg ut. Hvor har naturen satt grensen for vårt arbeidsområde? Er det i virkeligheten noen grense for hva du gjør, du arbeidsledige? Hver eneste kvadratmeter dårlig utnyttet jord vitner om at verden er rik nok til å tilfredsstille alle tenkelige behov.

Våren er opptakten til alt som skal skapes på jorden — opptakten til sommerens prakt og høstens grøde. Foråret ødsler med sin overflod i disse dager — og hvert frø som sprenger skallet står til din tjeneste hvis du vil gjøre verden rikere og bedre.

Men naturens krefter står også til rådighet når man vil ta dem i bruk til destruktive formål — til å legge verden i ruiner.

Naturens lov, det er Guds lov. Når du ikke alltid får disse to begreper til å stemme overens — så må du ikke glemme at det kan være din fatteevne det skorter på. Når du erkjenner din egen begrensning og manglende fatteevne — da utvider du din åndelige horisont. Du gjør en stor oppdagelse når du erkjenner at det du vet og forstår er forsvinnende mot det som ligger utenfor din bevissthet. Først på det stadium er du mottakelig for ny viten, innsikt og erkjennelse om livets mangfoldighet av uløste gåter.

Men våren kan også være en streng dommer. Den skiller ut det som er levedyktig fra det som er sykt og døende, med nådeløs hånd. Den som har, han skal gives — men den som intet har, han skal fratakes endog det han har. Det er antakelig ikke så få som synes dette er et merkelig ord — som nærmest høres urettferdig ut. Men går du ut i skogen når løvet holder på å sprette — så vil du se ett og annet tre som står og sturer og ikke blir grønt engang. I stedet for struttende grønt står det med triste, svarte grener — og insekter, sopp og mikro-organismer er alt i gang med sin virksomhet som tar sikte på å utslette dette treet så der kan bli plass for et nytt. Det friske tre er det «som har» og som «skal gives». Alle vårens oppbyggende krefter står til dets rådighet og tjener til dets vekst og trivsel. Men det syke tre er det som «skal fratakes det det har». Det er ikke urettferdig. Det er livets vise og rasjonelle lov som er uttrykt i disse ord. Hvorledes ville det se ut i verden hvis ikke naturen selv var behjelpelig med å utslette det som ikke er levedyktig? Hvordan ville det se ut f. eks. i skogen hvis alle de døende trær ble stående i det uendelige å ta opp plassen — uten å bli utslettet? Og slik som du kan se det ute i naturen i disse vårdage — slik er det også i livsens forhold. Alt som ikke er levedyktig — det går i oppløsning — forsvinner — og blir borte. Men det levedyktige det vokser og setter nye skudd. Slik er det i åndslivet også og i samfunnslivet. Gjennom alle tider har det vært slik. Utlevede teorier, dogmer og samfunnsformer som ikke har holdt mål — de har gått tilgrunne gjennom århundrene.

Når du går og ser på våren og det som våkner til liv — og det som oppløses og går til grunne — da ligger det så nært å gjøre en sammenligning med vår egen tid og våre egne forhold. Da blir spørsmålet: Hva er det *der* som er i pakt med livsens lov — og hva er det *der* som «intet har» og som er dømt til utslettelse? Alt synes å tyde på at det er de destruktive krefter som dominerer verden i dag. Illusjonene blomstrer nok i vår tid — ja stundom kan det være helt praktfullt å se på — men når de er avblomstret — da vil man høste armod. Ute i naturen er det de oppbyggende krefter som dominerer med overveldende makt. De står på virkelighetens grunn, — og vil ikke gå fallitt — men gi nye livsmuligheter — når høsten kommer.

Våren er naturens fornyelse. Den skulle også være tanken, sinnet og begrepenes fornyelse. Hver vår skulle kunne gi oss et nytt innblikk i livets gåtefulle mysterium. Den skulle gi oss kontakt med livets urkrefter — med tilværelsens kildespring — med intuisjonen og inspirasjonens vidunderlige oppkomme. Bank på — så skal der lukkes opp. — Aldri har der på jord vært uttalt et mere optimistisk ord. Derfor skulle skapningens herre bøye seg i støvet for naturens lov, slik som dikteren uttrykker det i disse ord:

*Ærer det evige forår i livet, som allting har skapt!
Oppstandelsens morgen det minste er givet,
kun former går tapt, slekt føder slekt,
stigende evner den når, art føder art i millioner av år.
Verdener forgår og oppstår.*

*Evighets avkom og frø er vi alle.
Tankene har røtter i slektenes morgen — de falle,
spørsmål med svar, fulle av sed over den evige grunn.
Derfor gled deg, at du en svinnende stund
økedevighets arv!*

Magne Lie.

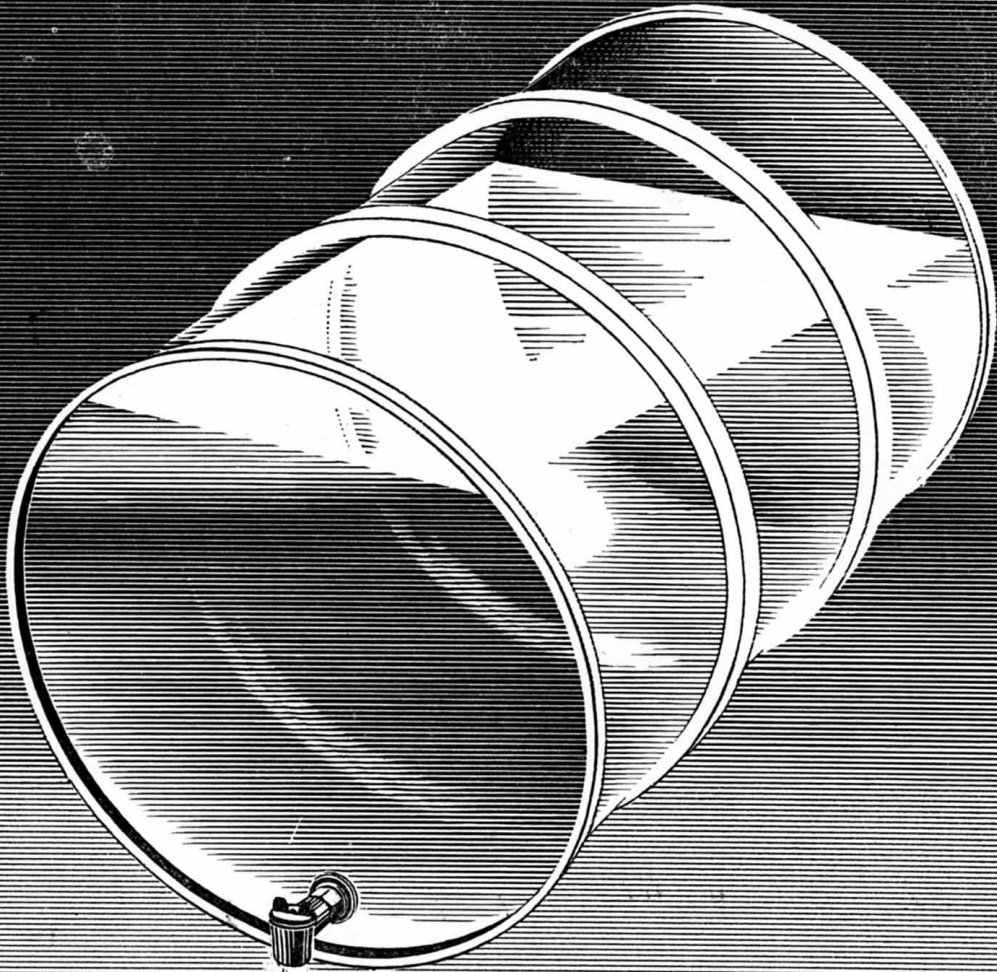
Vi står alltid til våre kunders tjeneste!

ED.B.
Gjertsen
BERGEN

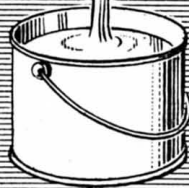
BOKHANDEL — PAPIRHANDEL
BOKBINDERI — BOKTRYKKERI
FORLAG — ESKEFABRIKK

Telefoncentral 17766

VERA linolje

LYS OG KLAR TIL SISTE DRÅPE

Generalstaben ved jubileet.

OLE Tollefsen

LARS Sørensen

ØIVIND Jørgensen

CLAUS Zachariassen

FRITZ v. Høidal

Cepren -S-

Syrefast maling

Beskytter mot syrer, syredamper, aggressive gasser, vann og fugtighet.

Cepren -A-

Syre- og alkalifast maling

Beskytter foruten mot syre og syredamper også mot alle alkalier og jordalkalier såsom lut, soda, såpe, amoniak, kalk etc.

CEPREN-malingen anvendes på jernkonstruksjoner, metaller, betong, sementgulv etc. Males direkte på underlaget. Grunning med andre stoffer unødvendig. CEPREN er en spesialmaling som gir usedvanlig gode lofter om holdbarhet og således *sparer* vedlikeholdsutgifter.

Hurtigtørrende.

Åsheim & Midtgård ^{AS} - Bergen

MALERMESTRE!

Strandgaten 82-84

Trenger De

Godt verktøy og gode materialer

bør De forsøke hos

BENDIX M. HJELLE ^{AS}

Fargehandel - Kjemikalier

BERGEN

Telefonsentral 10136

Postboks 40

Telegramadresse Farvehjelle

Fredrikstad-Trondheim-(Bergen).

Nå da tiden er inne og Bergen er stedet for «Landsmøtet», tar vi et lite tilbakeblikk og sender mange vennlige tanker til byene Fredrikstad og Trondheim, hvor de to siste landsmøter ble holdt. — I dagene 8.—10. mars 1948 var byen Fredrikstad oversvømmet av malere fra det hele land. Det var en opplevelse for samtlige å få være tilstede og se hva en liten by kunne prestere når de var verter. Alt gikk som smurt, det hele program var glimrende arrangert. — Vi minnes den daværende formann, Hilmar Berg, som en stor personlighet, ledet møtene med en suverén dyktighet, og som på avslutningsfesten fikk en overveldende honnør for sitt mangeårige arbeide for vårt Landsforbund. Da så Arne Grøstad ble valgt til hans etterfølger, følte vi alle at den rette mann var funnet, med sin store organisasjonstalent og innsikt, men ikke minst som kollega har han nå vunnet seg en stor plass hos alle malermestre landet over. Av våre kolleger minnes vi mange som har satt spor etter seg, Anonsen fra Fredrikstad, Gilde og Wangsvik fra Trondheim, Øie fra Ålesund, Gundersen fra Drammen, hele den store og dyktige Oslo-gruppe med brødrene Lund, Mangor, K. Lie Davidsen, og ikke minst vår direktør, Helge Bibow, som med sine utforminger og elegante innlegg satte en ekstra form på forhandlingene. — Omvisninger til Titan & Co. fabrikk på Øra, og en rundtur på de gamle festningsverker vil stå som et varig minne for alle deltakerne. For ikke å glemme det bugnende lunsjbord, som hver dag ble dekket til oss. (Et fata morgana i de dager). Undres på hvordan de fikk det til?

En verdig avslutning på landsmøtet var den stilfulle fest i Håndverkeren, og så var et landsmøte forbi, meget arbeide var unnagjort og fullført for vår felles sak, mange nye vennskap var stiftet, og som sikkert vil vedvare.

Så kom turen til Trondheim 6.—8. mars 1950. — Etter en hyggelig reise fra Oslo sammen med våre østlandskolleger, ankom vi søndag kveld til Trondheim, hvor straks den rette landsmøtestemning var tilstede. Trønderne har ord på seg for å være fortrinlige verter, og tradisjonen tro var alt som kunne gjøres vel overveiet.

Møtene ble holdt i Håndverkerforeningen og allerede fra første stund hadde formannen Arne Grøstad kontakten knyttet. Vi fikk en sterk følelse av at Landsforbundet var mere sammensveiset, og de lange avstander mellom byene var delvis borteliminert. De fleste av våre kolleger fra Landsmøtet i Fredrikstad var tilstede, og det var hyggelig å oppfriske vennskapet og finne nye venner. — Når vi lar tankene gå tilbake må vi bare undres på hvor hurtig tiden gikk.

Omvisninger og tilstelninger gikk slag i slag. Den første dag besøkte vi den ærverdige Trondheims domkirke, og de som ikke tidligere hadde hatt den glede, var helt overveldet. Med den beste ciserone beskuet vi hele kirken med de mektige portaler — glassmalerier og statuer, og fikk samtidig en hel skolering i Norges historie, som kirken er et symbol på. — En lunsj på «Palmehaven» arrangert av en av Trondheims fargehandlere med en etterfølgende teateraften var en festlig kombinasjon. — Pølsefest med oppvartning av Trondheims malerlaugs læregutter, og utgivelsen av «Sandpapir nr. 3» var en supplering til alle de andre festlige innslag.

Avslutningsdagen ble en kombinasjon av arbeid og fest. Møtet varte til kl. 17.30, og allerede kl. 19 begynte Trondhjems malerlaugs jubileumsfest. — Stilfullt og festlig var det med representanter fra by og etater, og alle våre egne kolleger med Hilmar Berg i vår midte. Festen dannet en verdig ramme for jubileet. Etter mange koselige timer var festen slutt, og vi takket de hyggelige verter for deres hjertelighet ved møter og fest. Og så var landsmøtet i Trondheim slutt. — Men en av våre Trondheimskolleger, malermester Rønning, syntes at vi ikke hadde sett byen, for neste dag troppet han opp ved hotellet med sin bil og kjørte oss rundt for å vise oss alt om byen. Med en sådan hyggelig kollega var turen så interessant at tiden fløy helt fra oss.

Så bar det tilbake til Oslo og på Østbanen takket vi våre kolleger for den hyggelige tur. Men direktør Helge Bibow hadde enda en overraskelse til oss ved å innby til en herlig frokost i hans hjem, servert av hans festlige og smilende frue. — Resten av dagen var kollega John Lund så elskverdig å stille seg til disposisjon og vi fikk se en mengde interessante og kunstneriske arbeider, bl. a. Oslo domkirke. — Om kvelden reiste vi så tilbake til Bergen med de beste minner om en hyggelig og festlig tur.

Når vi i disse dager er samlet til landsmøte i Bergen, vil vi benytte anledningen å ønske alle våre kolleger velkommen til vår by, og håpe at den hjertelige og gode stemning som var på de tidligere landsmøter også blir tilstede i byen mellom de 7 fjell.

Øyvind.

Flegma.

En bitende kald vinterdag i krigstiden sto en fisker med begge hender dypt i bukselommene, og så på det travle liv ved et militæranlegg ute i Øygarden.

En meget opptatt ingeniør så seg forarget på fisken og sier:

— Står du her med hendene i lommen?

— Jau, eg gjere da du — var svaret han fikk, — og hadde eg berre fått føtene oppi og.

Alf Bjerckes Fabrikker

Billigsalg.

Herr redaktør.

Du må være overbærende me meg forde om eg drister meg te å skrive nokke te Sandpapir. Men eg synes at no er de tiden te å snakke. No når vi først ska jubilere og er sån regulert høytidsstemt, då er kanskje våre medlemmer mere mottagelig for et Pauli ord. Dokker skjønner det, at dette med priser og anbud og sånt de ikkje riktig de. — Prispolitiet eller ka de no kaller seg, di seier de at prisene ska holdes ellers e du hemfallen te straff. Men ka jorr malerne, jau di jorr de sånn at de skulle ha vært straffet alle mann. Eg tror den bestyrelsen i malerforeningen er grei, men det er ikkje greit å holde styr på malerne. Der har vært prøvet så mange forbud mot billige priser, men tror du de nytter nokke då. Nei då seier di at han der som sitter på kontoret han kan'kje måle, og så måler di ekstra sjøl, og de er gutter som kan, de kan du tro. Det er visst nokke di kaller atommåling, for di reiner så hurtig å billig at de ikkje te å tru engang. Når målerkontoret reiner et arbeid te 6 000 kroner, så får di de te 4 000 kroner utreinet etter atomskalaen, og sånt kan jo ikkje gå uten tesnakk....

Eg snakket me han der Ole, som e formann, han var helt eni me meg, no måtte der sittes en stopp eller et forbud me prisregulering (altså den hin veien). Han e en fornuftig fyr og han ser utviklingen for seg sjønner du, å eg er helt eni med han. Men der e jo mange ting så mestrene kan spare inn på vet du. Der e jo nokke di kaller omkostningskonto, den kan jo di nesten sløyfe, di kan jo i stille stunner lage malerkostene sjøl, tiden er jo deres egen, sandpapir å pimpestein behøver di ikkje å bruke for svennene sparkler så fint at all sliping er helt uødvendig. Dette dekker jo ikkje alt, men så har di jo så store prosenter på matrialele sine at hvis di e heldig me et innkjøp eller to, så klarer di seg fint (så seier di). Eg pratet litt me han der Nils om disse tingene, å han va me. Du skjønner det, sa han, eg har en idé, og den er sikker som fjell. Ka e de, sa eg, jau de e nokke smart me nokke di kaller tipping (eg tenkte på fugler eg) for di flyger jo så høgt disse malerne. Nei, sa han, de e nokke med 8 å 9 rette, å hvis di får 10 eller 12 rette, så ska di ha arbeidet. Eg lurte lenge ka han mente me de, men så traff eg Håkan. Sjønner du ikkje de då, sa han, då eg sa ka Nils hadde sagt. Nei, sa eg. Jau, alle sammen leverer inn te arkitekten 12 ulike anbud på samme arbeid, og så lager han der Kolderuppen et kort me mange holl og tall på, å den som kommer nærmest disse tall han ska ha arbeidet. Eg e enig me Nils at de blir et godt system, sa Håkon, for no har eg preiket i lange tider te alle malere om disse så sørglie greiene våre, å no må vi refor-

mere oss alle og se å slutte me disse åndssvake priser.

Eg va litt betenkt då eg gikk fra Håkon, eg fikk ikkje full klaring på ka han mente. Men at de e en smitsom sykdom dette me prisreduksjoner, de e sikkert, for no har jo alle butikker billigsalg å koffår ikkje malerne osså, di må jo foregå di andre me et godt eksempel....

Eg traff en hel del gode kolleger nere i byen,, Biggen og Egil sto sammen å preiket med K.A.-en å Henken, å mens vi sto der så kom Finnen å Rolfen å Trygven te. Eg sto der å tenkte — å så fikk eg plutselig en tanke. Enn om vi osså har billigsalg sa eg. Di så stort på meg, men så forsto di visst ka eg mente, for eg sa de te di. — Jau, de va jerne en idé de, sa di. Eg ska skrive te bestyrelsen, sa eg, hvis dokker e enig, å det va di.

Eg satt meg te å skrive te bestyrelsen me en gang eg kom hem, men eg har ikkje fått nokke svar fra di endå, for di holder visst på me nokke di kaller gallopp-undersøkelse for tiden, det e vist nokke me Traverbanen, (men eg har ikkje hørt at den skal males). Men når eg venter på brev fra bestyrelsen, så sporr eg alle kolleger eg treffer om di ve være me å få bedre priser for malerarbeidene sine, og de e jo di alle enie med, kan du sjønne. — No har eg funne på de at vi gjorr som svenskene gjorr, di kaller det å realisera, å de kan jo vi osså gjorre først, å så siden sitter vi prisene opp igjen, å på den måten får vi alle en veldig stor omsetning å tjener sikkert penger. — Vi averterer i bladet me at malermestrene i Bergen gir fra 40 te 50 % på alle arbeider så lenge billigsalget varer, å så siden går vi over te å bruke pristariff nr. 9.

Eg e veldig takknemlig, kjære redaktør, hvis du vil ta dette inn i Sandpapir, å gi de en iøgefallende plass, sånn at alle mine kolleger kan kjike på de.

Med ærbødighet

Øiaen.

Bare luft.

General Juin, Frankrikes representant i Atlantpaktens overkommando, kom ved en middag til å sitte ved siden av en av de amerikanerne som elsker å si sin hjertens mening om alle ting.

— Jeg liker ikke den franske høfligheten, fortalte han Juin.

— Hvorfor ikke det? lo Juin.

— Det er bare luft.

— I bilringene er det heller ikke annet enn luft, men de gjør da hompingene på livets landevei atskillig behageligere å kjøre på.

tapet

Garanti for god kvalitet

Malinger

Lakker

Linolje

W. GIERTSEN

AKSJESELSKAP

BERGEN

Koster

Malerutstyr

Zinkhvitt

Tariff-forhandlinger 1952.

Tariff-forhandlingene tok til tirsdag 6. februar kl. 10 formiddag i Komediateatrets lokaler. Fra svennenes organisasjoner møtte sekretær OVERRUD, fra Arbeidernes faglige Landsorganisasjon sekretær MELLOMRUD, fra Norsk Bygningsarbeiderforbund sekretær KVARTERUD, fra Bygningsarbeidernes Industrigruppe, Bergen, samt Malersvennenes forening herr OVERSKUDD. — For mestrene møtte sekretær Praktisk, Norsk Arbeidsgiverforening, direktør SPØKEFULL, Malermestrenes Landsforbund i Norge, samt Malermestrenes forenings forhandler, herr Underskudd. —

Som ordfører ble valgt herr Mellomrud, protokollsekretær ble direktør Spøkefull. — Ordet ble så gitt til herr Overskudd:

«Mine herrer, ærede representanter for ymse organisasjoner som i dag har satt seg møte her for å fremkomme med sine krav. Ved denne tariffrevisjon vil jeg som representant for lønnsuttakerne fremlegge vårt generelle syn og fremkomme med de krav på endringer i den nåværende overenskomst, som utløper 31. mars i år. At våre krav er berettiget er vi overbevist om, og at våre krav denne gang vil virke revolusjonerende og utopiske i første omgang tror vi så gjerne. Men ved dypere ettertanke og studier av tingene er vi blitt overbevisst om at her må en hel omveltning til. Vi har lenge nok bare krevet øket lønn og andre sosiale goder, som år etter år er blitt oss tildelt, til vi i dag har timelønn og akkordutbytte høyere enn noensinne, samtidig som de sosiale vinninger er større enn i noe annet land. — Men, der er alltid et men, og dette men skal vi se på. Når vi i dag står med disse tallmessig høye lønninger, og dog ikke kommer lenger med det, heller mindre enn vi gjorde med lønningene i mellomkrigsårene, da er det fordi lønnskruen og prisskruen dreies samtidig og like hurtig. Derved står vi tilsynelatende på samme punkt, og det har vist seg at når prisskruen er dreiet på plass, da vil uvegerlig lønnsnivået ligge etter. Skal vi fortsette med stadige omdreininger oppover, vil vi aldri vite hvor vi ender, og bruker vi i dag seddelbok til våre store lønninger, må vi antagelig om noen år ha med oss en rygsekk til å bære ukelønnen i. — Når vi malere dertil vet at vi har noe som heter vedlikeholdsarbeide, må vi også være oppmerksom på at noe vedlikeholdsarbeid av betydning kan det ikke bli når ikke husleiene følger med i prisskruen. De er jo redusert med 10 % etter prisnivået i 1939 — nybygg kan ikke sysselsette malerne med de mange hemninger som gjør seg gjeldende. Dette med husleien medfører mindre sysselsetting for bygningshåndverkerne. Hadde husleien fulgt med i prisreguleringen, så hadde sikkert lønningene lagt på et høyere nivå i dag. Det er ikke min mening her å definere disse tingene, men nå er vi trett av de evin-

delige indeksreguleringer og krav om høyere lønn som kompensasjon for prisstigningen. Kravmentaliteten, som vi er oppammet med, har gjort seg gjeldende. Men nå vil vi gå en ny vei, som gjerne er trang til å begynne med, men vi tror veien vil bli rommeligere når vi alle begynner å arbeide med den, og veien heter: «Ytelsens vei!» Når vi her i Bergen slår inn på denne vei, kan det nok tenkes at vi får motbør fra Oslo, men vi har gått våre egne veier før og er vel regnet som en stat i staten. Det er gjerne Bergens isolerte beliggenhet som gjør at vi er blitt «nokke for oss sjøl». Vi ligger her mot havet, omkranset av stengende fjell med en tungvint jernbane som eneste forbindelse landverts med det øvrige land, og dette har særpreget oss bergensere og skapt menn med banebrytende ideer. Derfor går jeg i gode fotspor når våre ideer her skal fremsettes.

Vi vet at markedet er tilstrammet, konkurransen er atter skarp blant mestrene, og de skal ikke være alene om å bære byrden. Her må vi få en utjevning, og derfor vil vi denne gang ikke gå oppover i lønnskrav men gå nedover med våre lønninger. Vi er kommet til at en stabilisering av lønnen er av vital betydning og foreslår at vår timelønn reduseres til kr. 1.50. Akkordtariffens satser reduseres tilsvarende, og arbeidstiden settes til 10 timer de 5 første dager i uken og 6 timer lørdager. Ved akkordarbeid skal der aldri utbetales mer enn 25 % overskudd. Gir akkorden mer enn dette, skal det overskytende komme byggherren tilgode med forholdsvis reduksjon i prisen fra mesteren. Ferien settes til 14 dager, som kan fordeles etter som det passer mesteren. Når det gjelder sonegrensen vil vi gå inn for å være på arbeidsplassen i den ordinære tid inntil 1/4 times reisetid utenfor bygrensen. — Dette var det vesentligste i vårt forslag.

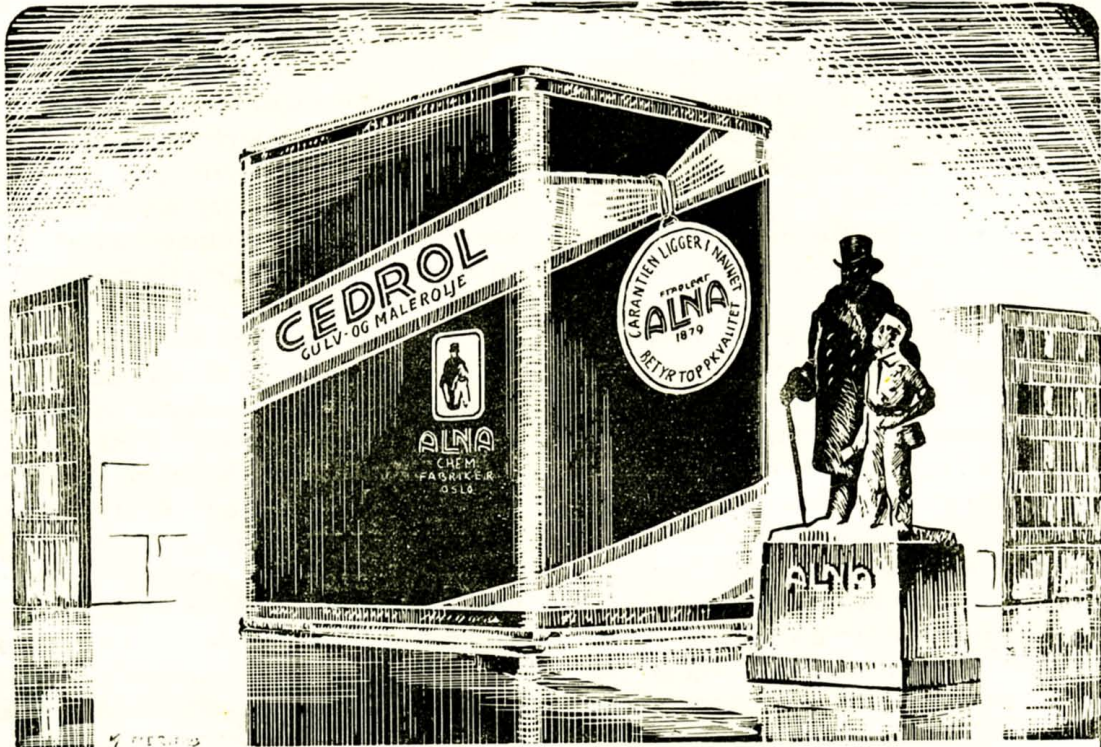
Forøvrig er det mange pirkerier som vi har hevdet opp gjennom årene som vi vil frafalle. Noen må begynne å yte noe positivt, og vi er klar til å ta dette løft. Vi vil jo gjennom den lengere arbeidstid produsere så meget mere, samtidig som det blir bruk for ferre malere. Her vil det gå ut over den ulærte arbeidskraft, som må søke seg over i annet arbeid. Vi vil gjennom dette forsøke å gjøre et mer kvalitativt arbeid til fordel for hele samfunnet.

Takk mine herrer for tålmodigheten ved å høre på meg.

Direktør Spøkefull har ordet:

«Mine herrer, jeg kan ikke si annet enn at jeg gikk til disse forhandlinger med bange anelser om de ting som ville kreves, om mange møter med snakk frem og tilbake, og kanskje månedslange konflikter, som ødelegger mere enn en liten vinning gir. Jeg kan ikke si annet enn at jeg er blitt glad, ikke bare for at vi unngår konflikt, men også fordi vi har nådd en milepel i vår økonomiske utvikling som vil gi gode

C E D R O L

Et dominerende

spørsmål er hvilken kvalitet De får for
Deres utlegg.

CEDROL

gulv- og malarolje er:

S L I T E S T E R K
K L E B E F R I
H U R T I G T Ø R K E N D E

Unngå forvekslinger ved å påse at De får
ekte Cedrol fra originalkanner.

ET PRODUKT FRA ALNA BETYR TOPPKVALITET!

C E D R O L

resultater, ved at lønsmottakerne har forlatt kravmentaliteten og går inn på ytelsens vei. Jeg behøver vel ikke si at jeg på min organisasjons vegne godtar og skriver under alt hva representanten, herr Overskudd sa. Takk mine herrer.»

Representanten, herr Overrud, har ordet:

«Mine herrer, når jeg som representant for Arbeidernes faglige Landsorganisasjon er tilstede her ved dette tariffoppgjør, og fikk høre hva representanten, herr Overskudd, uttalte, så er ikke dette fremmede ting for oss i hovedorganisasjonen, men det kommer litt på tverke for oss, for parolen er jo at der fremdeles skal kreves høyere lønninger og flere sosiale innrømmelser, til gode for lønsmottageren. Men vi er også klar over, at vi er inne på feil vei, og at her må snues om. Det har ikke vært så lett for oss å finne en passende anledning til denne omsnuing. Vi har jo gjennom årrekker propagandert for disse kravene, og så har vi partiet og regjeringsmakten, alt krever at den fulle sannhet om tingene ikke kan fortelles, og derfor er jeg på tross av alt gla for at bygningsarbeiderne i Bergen vil gå inn for denne ytelsen i stedet for det motsatte. Jeg skal love at de skal få all den moralske støtte, som vår hovedorganisasjon kan gi dem, i kampen for større ytelser med mindre lønn, og støtte trenges der i denne sak som har en sådan samfunnsmessig vital betydning, og som er den eneste riktige vei å slå inn på i dag, skal vi klare å få tak over hodet til våre medmennesker. Kan denne tue som her har fått vekst klare å velte det lass av fordommer som vi har dradd med, så har den gjort sin misjon til hele det norske folks velsignelse. — Takk for ordet, mine herrer.»

Sekretær Praktisk har ordet:

«Ærede representanter. Når nå begge parter har uttalt seg, ser jeg det sånn, at man er enig i disse ting til ny overenskomst, som her er fremlagt av representanten Overskudd. En del formalia er der jo, men det er ikke mer enn vi kan sette opp ved et engere møte. Jeg anbefaler at vi alle skriver under den protokoll som er ført i dag. Personlig er jeg overstrømmende fornøyd med at dette er ordnet på en hurtig og lettvinnt måte, og at vi med denne avtale går lysere tider i møte for oss alle her i landet. Det er min overbevisning.

Takk for meg, kl. er nå 15. — Møtet er hevet!

Haakon.

På gaten.

«I år kommer Sandpapiret vårt til foreningens 60-årsdag, så vær så snill og skriv noe,» sa redaktøren, «og la meg få det senest i januar.»

Jeg tenkte at januar var ikke den beste tid til å samle tanker til dette festlige bladet, ti da er det

tiden for den selvhengivelse som tidens offentlige guddom krever av oss, da alle tallkolonner skal stemme opp og ned, fremme og bak, og det er ingen nåde for den som ikke selvhengivende klær seg naken under kontrollterroren, som så besnærende opptrer i demokratiets navn.

For å fri meg fra disse tanker en stund gikk jeg en tur ut i byen, og tankene kretset om hvor herlig det ville være å komme bort fra det kolde nord, og de herskesyke samfunnsmakter, langt ned til en ensom sydhavsøy hvor man virkelig kunne leve og føle seg i kontakt med verdensaltet, og hvor den forunderlige evighets livsgnist, som menneskene har fått del i, kunne utfolde seg harmonisk og løfte oss opp i et høyere plan som skapningens edleste frukt.

Her går vi og sliter oss ut i en tredemølle av forordninger og direktiver, som driver oss stadig lenger bort fra alt som minner om en naturlig menneskelig tilværelse.

«Hallo — er det deg Laien.» «God morgen, Busten.» «Du ser så fraværende ut Laien, hva er det du går og tenker på?» «Jo, jeg går og ønsker meg ned på en ensom sydhavsøy.» «Å, var det noe sånt du lurte på, ja, det har jeg ønsket meg mange ganger, men du vet, familie, vaner og restriksjoner er ikke lett å komme forbi — hvor har du nå tenkt deg hen?»

«Jeg skal bare en tur over til den andre siden og foretrekker å gå, siden det er så deilig varmt i solen, det er jo lenge siden vi har følt den.»

«Ja, det skal være visst, men ellers er det jo kaldt om dagene, og det er ikke bra å stå stille. Jeg har ikke noe å forsømme så jeg kan ta turen med, og så får vi oss en prat — har du noe å sysle med om dagene?»

«Rett fri er jeg jo ikke — liten tilkomst og ellers går det jo på hengsler som skriker med nybygg, men det blir litt bedre når det lir på — og hvordan er det med deg, Buster?»

«Det samme her også og slik er det visst overalt.» «Ja, men disse yngre stormestersmørrerne har jo flusst å smørre på?» «Ja, de ja, de har jo kilometervis å smørre, nei jeg mener oss andre unormale, for vi har lite å stryke i denne tiden, men at ikke foreningen kan gjøre noe mot denne utglidning i anbuds-systemet?»

«Hør nå her, Busten — hva skal foreningen gjøre? Har vi ikke arbeidet med dette, og satt opp retningslinjer for å få prisene under kontroll? Har vi ikke hørt medlemmer som er imot dette, og har vi ikke fått en lov som gjør kontroll ulovlig, hva kan vi da gjøre? Husk på det Busten, at staten arbeider imot våre interesser, og derfor får vi så mange påbud og direktiver at vi er helt fastlenket.

Til alle tider har noen drevet med nybygg uten å ta hensyn til pris og kvalitet etter beskrivelsen, fordi det er lettere å stifte ny varegjeld når de kan

*Atter er samlet i Bergen By
malere muntre til fest og gammen.
Sangen skal stige så høyt mot sky,
nystemt vil Zitheren klinge påny.*

*Måtte jer framtid fortone seg lys
så I ei nødes å ta hva som by's.
Kun med det beste kan selv en mester
mestre sitt fag med sin vanlige stil.*

*Så ønsker vi Eder en vellykket fest,
dertil en travel og trivelig sommer,
samt nok av de varer I trenger til mest
både idag og de dage som kommer.*

Hilsen

GJERSØE SINKHVITT

En god gruppe av styre og festkomité 1924.

M. Andersen.

R. Hansen.

A. Nordahl.

A. Schei.

O. Ingebrigtsen.

E. Andersen.

betale litt av på den gamle. Det går til en tid, men hvor mange har ikke gått tilbunns, og så står fargehandleren der med tap av verdier.

Man går inn i sin forening for å vareta fagets interesser, men hos enkelte er den egosentrete interesse sterkere enn samfølelsen, og så rakner det hele.

Styret i en forening kan ikke klandres for dette. Det utarbeider og legger sakene tilrette på møtene, hvor forslagene så ofte blir vedtatt. Men straks er det noen som bryter ut og sikrer seg ukollegialt, mens kollegene ennå respekterer vedtaket. Det syns å være nesten like mange måter å oppfatte livet og vedtakene på som der er medlemmer, og følgen er at faget synker dypere for oss alle. Litt mer samkjensle burde der være.»

«Ja. Laien, det ser ikke lyst ut for oss som driver mest med reparasjoner og opp-pussing, således som skattebestemmelser og linoljerasjonering strammes til på vedlikeholdsarbeid, og dette skal fortsette minst et år til, ser jeg.»

«Ja du vet, her i landet er vi tilvant med mellombils lover som gror fast og bare vokser og vokser så en snart ikke får puste.

Tenk bare på omsetningsavgiften som begynte så uskyldig med 1 % mellombils og i dag er vokset til 10 % fremdeles mellombils. Hva den mellombils vil bli i fremtiden kan vi bare tenke oss. Men se ikke så

trist ut, Busten, ti der er ennå lyst i det fjerne. — Amerika skal forhøye skattene sine ennå mer for å skaffe oss en masse arbeide, og den norske stat skal sette igang en ny byggeperiode av dimensjoner.

Her skal sprenges, støpes og bygges, som du aldri har sett maken til før, og vårt land skal befestes i alle vitale deler til sikring av vår frihet. Det blir jo ikke bare malerarbeide, men det blir sikkert barakker å smørre, og annet å kamuflere, litt til hver av oss.

Vi må naturligvis delta i de økete skattebyrder som dette gjør nødvendig, men det synes rimelig at vi forsøker å bære de økende byrder med godt humør til gjengjeld for at staten holder arbeidslivet oppe. Det er mulig at der ønskes trenete malere fra tysker-tiden til våre forsvarsverker, men det foresvever meg den tanke at rollene nå byttes om, således at arbeidet fremtidig fordeles mellom dem som ikke var med i denne forretningen da vi var hærtatt!»

«Der sier du noe, Laien, som kunne etablere litt rettferdighet. Jeg skal sannelig ta dette opp i foreningen, og så får vi se om styret kan styre skuten frem mellom skjærene, for der er mange skjær i øygaren hvor foreningen seiler.»

«Der er det, Busten — men her skal jeg inn, det er snart gjort, så du venter vel?» «Javel.»

GRILLO og PAULI sinkhvitt

nå som før uovertrufne i kvalitet

Fabrikanter:

NORSKE ZINKPRODUKTER A/S

AKERSGT. 11 - OSLO

Telf. sentr.b. 41 03 16

Vaskbar

Rustica

M U R M A L I N G

Noe for malere!

BERGENS
Farvehandel A/S

«Her har du meg igjen — det var snart å avtale hva som skal gjøres — bare en liten affære.

Solen går ned, ser jeg, så vi tar trikken tilbake. Her er den — stig på!»

«Du Laien, dette akkordsystemet går meg på nerverne.» — «Ja, Busten, det skaper mange vanskeligheter. Men det verste er alle de unoter som snek seg inn i tyskertiden, og all den ungdom som gled inn i faget uten å ha anelse om et skikkelig malerarbeide. Disse unoter må plukkes vekk, selv om det bare kan bli litt etter litt, og det er i første rekke oppgaven for oss mestre å passe på at den kvantitative utførelse kommer høyere opp. Akkordtariffen ble jo knesatt før krigen, men under denne var det store utglidninger, og mange svenner sikret seg den gang fordeler som er i høy grad meningsløse. Men det går ikke an å fortsette med dette, Busten. Selv om de idag føler seg trygge, bak statsledelsens politiske vennskap, er det mesterstandens ansvarsfulle oppgave å motarbeide all utglidning som forsummer vårt fag.»

«Ja, nå må jeg snart av, Laien, så jeg sier takk for denne gang og god middag.»

«Takk i like måte, Busten, men ved leilighet har jeg ennå meget vi trenger å tale ut om.»

Laien.

Desserto Italiano.

Mel.: «Sancta Lucia»

Il cameradi merci fø mati, no har me jago noc uti mago.	Dei gamle fedra sers sca me hedra, tacca di caro fø ca di varo!
::: Tutti me ve no syngje in pleno, litt italiano bare fø moro.:::	::: Muntre calasso, her kringom bore. heva di glasso i jubelcore :::
Bore me plucca, vino me drucca, retno me trøtna stivna i føtna.	Tio di runne stort har me vunne, enn sca me vone vor unione.
::: Dei ve vi licco so vi ve dricco øl moco lita aa aqua vita. :::	::: Poco a poco, jera sca noco, hevande stando aa fedrelando. :::
Mento bergensis, malare jamsis, festar i notti non com in totti.	Hør cara mio puncs faa me sio den smelta scorpo om ep'rit aa corpo.
::: Di tradisione og denne mato — com passione, hurra marcato. :::	::: Ta da legato, dric moderato, gac heim paa føto, un poco lento. :::

Jojo, de går fremover me deg, eg ska seie du har flaks. Fårst seier du fra deg jobben så redaktør etter at du har stelt me dette fine Sandpapire ditt i en menneskealder, å så går du påan ijen kver gang her ska vere sånt stort landsmøte me fine damer. Di har vel fristet deg me mykje høgere gasie no, men eg trur ikkje de e nokken dans på roser, sålenge malerne ikkje kan skrive ant enn store reininger på skralt arbei. Men ka va de eg skulle ha sagt å ikkje lygge? Jau, når eg sitter her å klør meg unner haken, for te å mane frem nokken or te blae ditt, kom eg te å huske på, at får nokken år siden sa eg min jertens mening om en tefest. Husker eg ikkje feil så va de mange folk å lite malermeistre, å eg skrev vist og te di så ikkje va der, at di skulle skamme seg. Eg va så optimistisk å trudde, at di då skulle ble bere neste gang, men då trudde eg feil. Eg sjønner no at de ikkje sån de ska jærres, å derfor ber eg alle dokker, så ikkje va der, om unsjylning. Eg va tenkt te slutte me dette, men så husket eg at de ekje lenge siden damene ijen va ute å jikk me en utlådning me tefest, så di kaller de, å då va de litt annerlissen me lite folk å ennå mindre meistrer. Å te hemesitterne ve eg no seie, at dokker jore oss så va der en stor tjeneste me ikkje å komme, får då hadde ikkje eg sitt dusten a di flotte jevintsene så eg hadde me meg hem den kvel-len, å dokker bler nok grøn av misunnelse når eg no forteller ka eg vant.

Fårst va de et flått kjøkkensett så en av oldboys-madammene, fru Lunde, hadde brodert, å så va de en fin salångborløper så ska være brodert a en maler-madam me seks baren. Tenk dokker seks støkker, å likevel har hon tid te å gå i denne syklubben vårres, å slikt ve eg kalle får bårgerånd. — Men eg vant jo mykje mer enn de, et dusin lometørklær, fin lokte-

Vi hilser Malermestrenes Forening, Bergen, ianledning 60-årsjubileet

NYTT

NYTT

»D E K O V E G G«
dekorasjonsverktøy

CHRIST. ENGEBRETSEN & SØN

Spesialforretning for malere

PILESTREDET 27

OSLO

såpe og to badehanduker, men toppen av de hele va då madammen vant den flotte blårevkragen. Tefeldivis var de meg så hålt an i være då han ble utlåddet. Hon sat på sin vante plass å telte pengene så kom inn, men då løpte hon fra hele greien å kastet seg om halsen på meg. E de nokken så trur eg skrøner så kom bare hem te meg, å så ska eg vise di alt-sammen, men ikkje såpen så eg har brukt opp, for

eg e veldi reinsli a meg. Eg ve bare ønske at de ikkje bler lenge te neste tefest, å te dokker så sat heme ve eg seie — bare fortsett med de der — for då bler de mykje mer jevinster te åss så liker å ble kvitt nåkken slanter te en go sak.

Teslutt ve eg helse deg redaktør å seie takk forde du alti har funne en plass for meg i blae ditt.

Gullriksen.

Også kvinner stod bak.

Dameforeningen er jo selvsagt bare som en lillesøster å regne sammenlignet med storebror som er hele 60 år og har bursdag og allting 25. april.

Men lillesøster er nå ikke så rent lille enda når det kommer til stykket. I en stor protokoll, som gjemmer alle betroelsene til Dameforeningen, står det på første side at den ble stiftet 4. oktober 1936, den er altså hele 16 år til høsten. Det var opprinnelig syv malermesterfruer som begynte, siden sluttet jo flere av fruene seg til, men enda flere, ja allesammen, burde ha vært med.

Det var foreningens hjelpefond «Det stigende Fond» damene hadde lagt sin elsk på. Og vi vet jo at når kvinner elsker så er de ikke å spøke med. Resultatet av aksjonen er nå imidlertid ikke uteblitt, idet fondets midler i dette tidsrom nesten er fordoblet. Det kan man kalle forøkelse av familien.

En gang hver fjortende dag kommer damene sammen til noen timers håndarbeide, som gjerne fortsetter hjemme hos den enkelte. Disse sammenkomster slutter gjerne med en aldri så liten kopp kaffe og et enkelt stykke smørbrød. Når så lageret omsider har nådd den forønskete høyde, settes det i gang med

tefest og utlodning og på alle måter stor stas. Mann og barn og barnebarn, slekt oppadstigende og nedadstigende, kjente og venner — alle er velkommen, men det er aldeles ikke alltid at alle kommer, dessverre. Men de som har fulgt kallelsen får anledning til å kjøpe lodder på de mange, mange vakre gjenstander, og årer får man kjøpe. Og fondet vokser for hvert lille sting av flittige hender.

Men så skjer det i blant, især når det våres og sommeren er begynt sin vandring mot Norden, at damene får den store utlengsel, og da kan bare en landtur komme i betraktning. Da drømmes det om en blikkstilte fjord med et luksuriøst hotell oppe i bakkehellet, hvor man kan bli servert deilig mat, uten å måtte lage den til selv, for ikke å snakke om først å hente den i butikken. — Dameforeningen har hatt mange herlige turer og håper på mange flere i årene som kommer.

Men ett må vel kunne sies når historien om «Det stigende Fond» en gang skal skrives: Det sto kvinner bak.

Aa.

Se der, en av mine forfedre!

SJØHESTEN på bildet er min farfars, farfars, farfars... slik som han levde og virket på havets dyp for millioner av år siden! Man har funnet fossil av ham i MALMØKRITTET, som selv er like gammelt. Da det verdensberømte MALMØKRITTET dessuten er en førsteklasses vare, velkjent for sin uovertreffelige jevnhet, hvithet, renhet, smidighet og dekkevne, er det med min nådige tillatelse at den bærer mine forfedres bilde i sitt våpen. Dette bilde er et symbol på det intime slektskap som helt siden forhistorisk tid har vært mellom SJØHESTEN og det høvedle MALMØKRITTET!

AB KRITBRUKSBOLAGET I MALMØ
K V A R N B Y

ØRA-TAPET

$\frac{A}{s}$ TAPETFABRIKKEN NORMA

C. ZACHARIASSEN & SØN A/S

KONG OSCARSGATE 48 - BERGEN

TAPETER - MALERVARER - KJEMIKALIER - TOALETT-
OG VASKEARTIKLER - GARDINSTENGER - MATTER m. m.

Telegr.adr.: Farvezachen

Telefon 11796

Spesialforretning i

LINOLEUM - TAPET - GULVTEPPER

Alt i malervarer

E. LUND - MASKINFORRETNING A.S

- C.M. WIESE -

Engros og detail

C. SUNDTSGT. 26. BERGEN

TELEF. 10587. 12429

CARL J. DAHL

P. O. DAHL'S EFTF.

CHRONOMETER- OG URMAKER

Vetrlidsalmenning 4

JOHAN D. ECHE & SØN

RASMUS HANSEN A/S

MALERFORRETNING

MAGNUS BARFOTSGT. 4

Telefon 16403

FRA *alle strøk*

kommer landets malermestre „kostende“ med kurs for paraplybyen mellom de syv fjell til gilt jubileumsmøte.

TIL *alle strøk*

går IFA-malinger og lakker, og norske malermestre har daglig „tatt hjem“ de beste erfaringer med IFA-produkter. — Vi ønsker alle fagets mestre riktig hyggelige og utbytterike møtedager - og håper vi kan fortsette det gode samarbeid.

International Fargefabrik ⁹²

For gleden.

Mel.: Daisy.

Glede — glede, fins det et bedre ord.
 Glede — glede — vakreste ord på jord.
 Må du være hedersgjesten,
 som gir malerfesten
 og arbeidslag
 ditt velsignede solskinnstrag.

O. L. L.

For humøret.

Mel.: Bring back my bonny.

Om tingene går litt på skjeve
 og verden er litt utav lag,
 vi rekker hverandre en neve
 med håp om en gryende dag.

Stem opp, stem opp,
 stem opp en sang
 for litt godt humør.
 Stem opp, stem opp,
 livet er vårt til vi dør.

For oss sjøl.

Mel.: Lille Lotte.

Den gang da vi selv var små,
 minnes vi de store
 alltid sa: «Husk på du må
 sitte pent ved bordet.
 Ikke leke med din skje,
 ikke klyve opp på kne',
 ∴ ja, så sa de store. ∴

Men ved bordet her i kveld
 er jo vi de store,
 og no si'r vi til oss selv:
 «Bare syng ved bordet!»
 Husk at sang har alltid gitt
 festhumør og appetitt
 Derfor: syng ved bordet.
 ∴ «Bare syng ved bordet!»

O. L. L.

Malermestre!

Vi anbefaler oss for leveranse av
ALT I MALERVARER

A/S Vestlandske Farvehandel
 MALERVARER EN GROS

Barometersving 1952.

JANUAR:

Regnskapet for 1951 skal oppgjøres, malerne lurer på hvor meget kemneren skal få.

Eigill, Biggen med flere, som er eksperter i boligbygg, begynner å telle over småpengene, for der blir jo ikke noe mer igjen når svenner og fargehandler har fått sitt.

FEBRUAR:

Malerne titter frem, ser på solen og skyene, vi begynner tidlig utvendig dette år. Byen må stå nypusset til vårt jubileum.

MARS:

Festkomité, bladkomité og finanskomité sammenkalles for å legge siste hånd på forberedelsene til vårt store landsmøte. Finansministeren tilkalles for å gi gode råd. Han foreslår en ny skatt på alle malermestre som har regnet for lave anbud.

APRIL:

Landsmøte holdes i Bergen i 3 dage til ende. — Grøstad lar alle sine arkiver innlåse på Statsarkivet, «han har gjort ka gjerast kunne». Alle malere har fått så megen viden i de siste år, nå har vi ikke lenger bruk for Landsforbundet, så slipper vi diskusjonen om anbud, prisforskrifter og begravelleskasser.

Den tredje dag opprinner og vår store fest kan begynne. Klokken 5 morgen avfyrrer Håkon de første skudd fra Skansen. Formannen er bare et stort smil, og det har han god grunn til, den største gave han har fått på denne dag var fra prisdirektoratet, Prisforsifterne for malerne i Bergen oppheves og alle kan ta hva de vil for sitt arbeide, så nå spør det om vi skal forhøye våre priser med 100 %, således at vi får noe igjen for alt strevet med jubileum og landsmøte.

MAI:

Vi er så smått begynt å komme til sans og samling etter alt mas og strev i april, og så begynner feiringen av våre frihetsdage, og når disse skal feires noen dage, så er den måned også gått og svært lite klarte vi å gjøre.

JUNI:

Nå må der henges i skal vi tjene noen penger til vår ferie — alle medlemmer får innbydelse av styret til en gratis tur til Paris, — man reiser i puljer, således at der alltid er noen hjemme som kan passe arbeidet for dem som er ute.

Samkjensel må der til i de varme sommermånedene.

JULI:

Ferien er begynt og alt er øde og tomt i vår by — de fleste har kjøpt seg badedrakt for nå er punktene vekk, så badelivet er i full sving i Nordåsen.

«Gullakken» har stengt helt av og slått seg ned i sin båt for resten av sommeren. Han smiler over hele fjeset når han titter over ripen.

AUGUST:

Nå må der arbeides, skattsedlen er kommet og ingen penger i kassa. Her må gis noen billige anbud, så der kommer noen grunker rullende. Der skal ikke så mange ørene til før «kemneren» er vel fornøyd.

SEPTEMBER:

Alle mann på reise til Stavanger, hvor det store malerstevne skal holdes, og vi kommer tilbake med gode minner og lave priser. På returen tar vi en tripp oppom Haugesund. — Her er alt «rosenrødt». Eia var vi i Haralds by.

OKTOBER:

Fag- og foredragskomitéen innkaller til stort møte. «Henken» innleder med start av «Malercentralen». Nå skal hans drøm gjennomføres, her skal skytes og sprøytes.

Kanoner og pistoler er innkjøpt, og stein og fliser fyker alle veier, selv brostein kan sprøytes, forteller foredragsholderen.

Alle dem som ikke har «sprøyte» får ikke være med, de må lukke innen 14 dager iflg. direktiv.

NOVEMBER:

Alle komiteer sammenkalles og får stor ros av styret og det drysser av «gylne stiger» til alle mann for vel utført arbeid.

DESEMBER:

Generalforsamlingen nærmer seg, formannen er trett av alle fester i året som er gått, og nå vil også han gå. For tort og svie overrekkes han av nybygg-malerne en pen gave, dermed går det året ut og alle er vel fornøyd og venter spent på hva som vil skje i 1953. N.

Skatt der også.

En utenlandsk turist uttrykte sin beundring for svensk industri og næringsliv i det hele, og spurte sin svenske bekjente:

— Si meg, hvorledes kan man fortest mulig skape seg en formue her i landet?

— Den eneste måten å skape seg en liten formue på her, sa svensken, det er å komme hit med en stor. —

Spør oss når det gjelder:

Slipepapir og slipererret

Følgende kvaliteter leveres omgående fra lager
i ark - ruller - skiver - endeløse bånd:

Flintpapir
Garnetpapir
Al-Oxyd papir
Vannfast garnetpapir
— sil.carbidpapir
Smegellerret
Al-Oxyd lerret
Økonomiruller
Parkettslipepapir
Slipeprodukter for skoindustrien

SANTO fabrikker

DRAMMEN

Malervervarer

NODESTI murmaling
4 timers gulvlakk
8 timers gulvlakk
Korsar Båtlakk
DESTAN lakkmalning
PITAN syrefast malning
Linoljemaling
NODEK tubefarger
NODEST kjemiske brekkfarger
Uthusmaling

Vestlandske Destillationsverk

Når det gjelder

Tapeter

gå til

R. BRATLAND $\frac{A}{S}$
TORVALMENNING 6

Malerne vet

at de kan stole på
våre produkter. Vårt
motto idag — som
før - er **KVALITET.**

Kongshavn
LIM - & MINERALNÆRINGFABRIK

HALFDAN HANSEN

FARVEINDUSTRI
TAPETLAGER
LAKKER - OLJER
TAPETKLISTER - LIM
og selvfølgelig ikke bare
SANDPAPIR NR. 1